

giver det ærede Medlem ganske Ret deri, der kan ikke gives nogen Garanti for, at der ikke vil komme en Toldreform, naar først vi have faaet disse Skattelove førte igennem, og det er da ogsaa ganske klart, at selv om der nu i dette Folketing fremkom ret bestemte Udtalelser i modsat Retning, kunde et nyvalgt Folketing ikke være bundet derved. Deraf drager jeg imidlertid ikke den Slutning, at saa skulde man ogsaa nødvendig faa Toldreformen gennemført med det samme, det var ikke det, der laa i mine Udtalelser, da jeg fremhævede det som det formentlig vanskelige ved at naa til en Overenskomst mellem de to Ting, at nu var Toldreformen stillet i Bero; thi jeg maa tilstaa, at jeg i den Henseende i Grunden staar paa samme Standpunkt som den ærede Kommission. Ogsaa jeg mener, at de to Tings Anskuelse om en Toldreform have vist sig saa divergerende, at det næppe i Øjeblikket kunde nytte at fremkomme med Forslag til en ny Forhandling mellem Tingene. Men den Slutning, jeg mener kan og maa drages, er den, at naar man ikke nu samtidig med de direkte Skattelove bringer de indirekte, særlig Toldreformen, til en Afgørelse, saa maa man indrette de direkte Skattelove saaledes, at de ikke paalægge Bykommunerne saadanne Byrder, at de, hvis der derefter kommer en frihandelsyenlig Toldlov, ville være meget ilde stedte, og det kunde dog nok tænkes, at naar først disse Love vare førte igennem, blev Kravet om en saadan Toldlov gjort saa stærkt gældende fra forskellige Sider, at det nu fremtraadte med lige saa stor Styrke som i Øjeblikket Kravet om de foreliggende Skatteloves Gennemførelse, og at man vanskelig kunde modstaa at gaa til denne Reform, selv om man fandt, at den gik Byerne temmelig nær.

Nu fremhævede det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds, at det jo dog maatte erindres, at det var Landbruget, det gjaldt om at skaffe Lettelser i særlig Grad paa Grund af den vanskelige Stilling, hvori det var stedt. Det skal jeg meget gerne erkende, at der kan være Tale om, og jeg tillader mig at minde om, at da jeg første Gang i denne Sal som Medlem her af Tinget havde Ordet angaaende denne Skattereform, udtalte jeg udtrykkeligt, at dersom der var Tale om Forslag, som kunde bidrage til at lette den vanskelige Stilling, hvori Landbruget for Tiden var stedt, kunde jeg meget vel gaa med til saadanne; men noget helt andet er det at vedtage en permanent Skatteordning,

der er bestemt til at blive af lang Varighed, paa dette dog forhaabentlig mere forbigaaende Moment: den Vanskelighed, hvorunder et Erhverv, selv om det er Landets bærende Erhverv, for Tiden er stedt. Og naar man betænker, at de Skattelove, som der nu er Tale om at forandre, ere omtrent 100 Aar gamle, maa man gøre sig klart, at de, dersom de nu blive vedtagne, efter al Sandsynlighed ville faa en meget lang Levetid, og at de økonomiske Forhold her i Landet kunne forandre sig meget betydeligt i den Tid. Hvis man saa siger: Ja, saa kunne vi forandre dem, vil jeg svare, at jeg tror, Erfaringen viser, at det ikke er let at komme til en Forandring af saadanne Love. Jeg tror, Toldloven i den Henseende er ret belærende.

Det blev jo rigtignok gjort gældende af flere Talere, at det er en Fejltagelse, naar man saaledes taler om, at Byerne blive vanskeligt stillede ved de foreliggende Skattelove, og det er endogsaa blevet udtalt, at Bykommunerne tværtimod ville blive bedre stillede ved disse Forslag end ved de Reedtz-Thottske, og at de overhovedet ville faa en bedre Stilling, end de i lange Tider have haft, og man saa i den Omstændighed, at der særlig nu i Lovforslaget om den kommunale Beskatning gaves dem Adgang til at inddrage ny Skatteobjekter under sig, en Omstændighed, som vejede op mod det, at der blev givet Landkommunerne en Gave af Statskassen, hvori Bykommunerne ingen Lod og Del fik.

Jeg maa nu bestemt gøre gældende, at det er to højst forskellige Ting. Dersom det er rigtigt og retfærdigt at tillade Kommunerne at gennemføre en Beskatning, som er mere ligelig til alle Sider og derfor mere retfærdig, end den hidtil har været, og dersom man finder det rigtigt at tillade dem at inddrage saadanne Skatteobjekter, som hidtil ved Lovgivningens Mangler have været fri derfor, under Beskatningen, er dette jo slet ikke noget, som kan motivere, at man til Gengæld derfor giver Landkommunerne en Del af Statskassens Midler, som man ikke finder Anledning til at give Bykommunerne. Det er to Ting, som ere ganske forskellige. Men dertil kommer, at naar man saa taler om, at Bykommunerne blive saa meget bedre stillede, maa jeg først sige, at alt det, der her foreslaas, i Virkeligheden, trods den ærede Ordførers Indsigelse, er saa kompliceret, at det er meget vanskeligt at regne ud, hvorvidt og i hvilket Omfang det bliver til Fordel for de enkelte Kommuner. Og naar der særlig er talt